

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΑΝΤΩΝΙΟΥ

Χρωματιστό μαύρο

Μυθιστόρημα

ΚΕΔΡΟΣ

Δημήτρης Αντωνίου: *Χρωματιστό μαύρο*

ISBN 978-960-04-4944-0

Υπεύθυνη Τμήματος Επιμέλειας-Διόρθωσης: Μαρία Σπανάκη

Επιμέλεια-διόρθωση: Άννα Βλαχοδήμου

Ηλεκτρονική σελιδοποίηση-διόρθωση: Νικολέττα Δουλάμη

© *Δημήτρης Αντωνίου, 2018*

© *Εκδόσεις Κέδρος, Α.Ε., 2018*

Κέδρος Εκδοτική Α.Ε.

Γ. Γενναδίου 3

Αθήνα 106 78

τηλ. 210 38 09 712-14 • φαξ 210 33 02 655

www.kedros.gr • www.facebook.com/kedros.gr

e-mail: books@kedros.gr

*Στον Σιαύρο, στη Ρούλα και στον Νάσο,
στον Τάκη και στη Σταυρούλα,
στη Μαίρη και στη Στέλλα,
στην παλιά γειτονιά μου*

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ
ΜΠΛΕ ΠΙΝΑΚΙΔΕΣ

Κεφάλαιο 1

Μπισκότα βουτύρου

Και ξαφνικά σκοτάδι.

Ο Δημήτρης ανέβηκε προσεκτικά τις σκάλες σκουντουφλώντας και παραπατώντας, ενώ με τα ακροδάχτυλά του ψηλαφούσε τον σκονισμένο τοίχο του κοινόχρηστου διαδρόμου. Η διακοπή ρεύματος, που σημειώθηκε μόλις είχε περάσει την είσοδο της πολυκατοικίας και κατευθυνόταν προς το ασανσέρ, τον είχε αιφνιδιάσει. Ευτυχώς δεν είχε προλάβει να μπει μέσα.

Όταν τελικά έφτασε στον τρίτο όροφο, φώτισε με το κινητό του την κλειδαριά, ξεκλείδωσε έπειτα από δυο τρεις αποτυχημένες προσπάθειες και στάθηκε στην είσοδο του διαμερίσματος.

«Γιαγιά, πού είσαι;»

Ο αδύναμος φωτισμός στο βάθος μαρτυρούσε μια τρεμάμενη φλόγα, πιθανόν από κάποιο αναμμένο κερί που σιγόκαιγε νευρικά. Η ατμόσφαιρα, η μυρωδιά, η υφή του αέρα παρέμεναν ίδιες και απaráλλαχτες, αν και η διακόσμηση έμοιαζε λίγο διαφορετική τούτη τη φορά, καθώς κυριαρχούσαν σκιές και φευγαλέες αντανakλάσεις. Ωστόσο ήταν εναρμονισμένη με τον γνώριμο χαρακτήρα του σπιτιού ενός ηλικιωμένου, που συνήθως είναι επιμελώς τακτοποιημένο και εκνευριστικά φορτωμένο με διάφορα αντικείμενα.

Αναρωτήθηκε πώς τα σπίτια ατόμων προχωρημένης ηλικίας είναι τόσο όμοια. Σίγουρα αυτό οφείλεται στα κλασικά έπιπλα

– τα οποία αποτελούν αδιαμφισβήτητη επιλογή τους –, στις παλιές φωτογραφίες που συνοδεύονται από έντονες νοσταλγικές αναμνήσεις, στα αμέτρητα μπιμπελό, τραπεζομάντιλα και σεμεδάκια που καλύπτουν κάθε επιφάνεια.

«Δημητράκη μου, ήρθες;» Η φιγούρα της μικροκαμωμένης γιαγιούλας διαγράφηκε στον καθρέφτη πάνω απ' το κομοδίνο. Ο Δημήτρης διέσχισε βιαστικά το χολ και την αγκάλιασε.

«Γιαγιά, θα φτιάξεις καφέ να τον πιούμε στο μπαλκόνι;»

«Κάθισε, Δημητράκη μου, κάθισε. Σε δύο λεπτά θα είναι έτοιμος ο καφές. Κόπηκε το ρεύμα και τρόμαξα να βρω κερί!»

Προχώρησε προς το μπαλκόνι ρίχνοντας μια λοξή ματιά στην κορνιζαρισμένη φωτογραφία του πατέρα του. Παραδόξως έδειχνε αλλιότικος – μυστηριώδης και επιβλητικός – μέσα στο σκοτάδι που το διαπερνούσε το παλλόμενο φως. Είχε την αίσθηση πως τον κοιτούσε επίμονα, προσπαθώντας να κάνει κάποια βαρυσήμαντη δήλωση.

Άνοιξε τη συρόμενη πόρτα και βγήκε έξω.

Το μπαλκόνι ήταν πολύ μικρό, μόλις που χωρούσαν το τραπεζάκι και δύο καρέκλες. Σωριάστηκε σε μια από δαύτες και άπλωσε τα πόδια πάνω στα κάγκελα. Άναψε τσιγάρο.

«Ούτε ένα κομμάτι του ουρανού δεν βλέπεις από δω, ρε γιαγιά», είπε φωναχτά.

«Αχ και να μπορούσα να γυρίσω στο πατρικό μου, Δημητράκη... στην παλιά γειτονιά μου... να δω τις αδερφές μου...»

Δεν ήθελε να της αποκαλύψει την αλήθεια. Ούτως ή άλλως, ακόμα κι αν το επιχειρούσε, η ηλικιωμένη γυναίκα θα ξεχνούσε τα πάντα το επόμενο πεντάλεπτο. Από τότε μάλιστα που είχε πεθάνει ο παππούς του η κατάσταση της είχε χειροτερέψει. Στην προκειμένη περίπτωση η γιαγιά του δεν θυμόταν ότι το πατρικό της ήταν το μικρό διαμέρισμα στο οποίο κατοικούσε ή πως οι αδερφές της είχαν πεθάνει εδώ και πολλά χρόνια, σε

αρκετά μεγάλη ηλικία – ασχέτως του αν εκείνη τις είχε συσχετίσει με την ξεθωριασμένη ανάμνηση μιας παλιάς νεοκλασικής μονοκατοικίας, όπου συνήθιζαν να παίζουν όταν ήταν μικρά κοριτσάκια.

Λίγα λεπτά αργότερα ξεπρόβαλε στο μπαλκόνι με ένα δισκάκι με δύο φλιτζάνια καφέ και μερικά κουλουράκια.

Ο Δημήτρης πήρε το ένα φλιτζάνι, κράτησε στα χέρια του το πιατάκι, πλησίασε την κούπα επιδεικτικά κάτω απ' τη μύτη του και εισέπνευσε βαθιά, με ικανοποίηση. «Α, ρε γιαγιά, κάνεις τον πιο ωραίο καφέ...»

«Αχ, αυτός ο Τάκης... πάλι χαρτιά θα παίζει... Ποιος ξέρει πού γυρνάει...» παραπονέθηκε εκείνη σαν να μην τον είχε ακούσει. Ύστερα κάθισε δίπλα του, ήπιε μια γουλιά καφέ και ξανάπιασε το αγαπημένο θέμα της. «Ξέρεις τι ωραία ήταν στην παλιά γειτονιά μου, Δημητράκη; Να, κοίταξε εκεί κάτω...»

Ο Δημήτρης αναστέναξε και έριξε μια ματιά στον δρόμο, τρεις ορόφους χαμηλότερα.

«Οι άνθρωποι σε αυτό το μέρος δεν μιλάνε μεταξύ τους... είναι ξένοι. Ζουν δίπλα δίπλα και όμως είναι τόσο μακριά ο ένας απ' τον άλλο».

«Και τι να πουν, ρε γιαγιά;»

«Στην παλιά γειτονιά μου όλοι γνωρίζονταν μεταξύ τους. Όταν περνούσες το πρωί το κατώφλι του σπιτιού σου, σε χαιρετούσαν με χαμόγελο. Και οι γυναίκες... Τι ομορφιά, τι στίλ, τι φινέτσα! Παντού συναντούσες καλλιτέχνες – συγγραφείς, ηθοποιούς, ανθρώπους της διανόησης... Οι κινηματογράφοι και τα θέατρα έσφυζαν από ζωή. Στα ζαχαροπλαστεία μαζεύονταν κάθε λογής άνθρωποι!»

«Τι θυμάσαι τώρα, ρε γιαγιά...»

«Όλο και κάποιος γείτονας ερχόταν για επίσκεψη – με λαχτάρα για κουβέντα και για ένα φλιτζάνι ελληνικό καφέ... Και

ο καφές είχε άλλη γεύση, παιδάκι μου, τα μπισκότα βουτύρου μια γλυκιά μυρωδιά...» Το βλέμμα της έγινε απλανές. Έδινε την εντύπωση πως ταξίδευε νοερά σε ένα παρελθόν τόσο μακρινό και συνάμα τόσο κοντινό. «Και τι εκδηλώσεις, τι μουσικές, τι θεάματα! Τα βράδια τα αστέρια φεγγοβολούσαν και θύμιζαν λαμπερά πετράδια στον καμβά του ουρανού...»

«Θα πάμε μια μέρα στην παλιά γειτονιά σου, γιαγιά...»

«Εκεί μένουν και οι αδερφές μου. Οι θεότρελες! Πάντα τους άρεσε να παίζουν σχοινάκι μπροστά στο παλιό αρχοντικό... Άμα πάμε, θα δεις...»

Έστρεψε το κεφάλι της αριστερά και δεξιά, σαν να διέκοιφε απότομα την ονειροπόλησή της. «Κι αυτός ο Τάκης... πού είναι, βρε παιδάκι μου... Σίγουρα πάλι χαρτιά θα παίζει...»

Όταν η ηλικιωμένη γυναίκα μάζεψε τα φλιτζάνια και πήγε στην κουζίνα, ο Δημήτρης σηκώθηκε, πλησίασε τα κάγκελα και στηρίχτηκε σε αυτά με τους αγκώνες. Ακολούθησε με το βλέμμα το περίγραμμα των πολυκατοικιών, που έμοιαζαν με σπιρτόκουτα στερεωμένα όρθια το ένα δίπλα στο άλλο, έτσι όπως διαγραφόταν μέσα στις κοκκινόμαυρες αποχρώσεις του νυχτερινού σκηνικού. Πουθενά δεν διέκρινε φως. Ή μάλλον σε κανένα σπίτι δεν υπήρχε ηλεκτρικό, καθώς σχεδόν παντού χόρευαν οι φλόγες των κεριών.

Όταν έφυγε, έβρεχε καταρακτωδώς. Η θερμοκρασία ήταν χαμηλή, αλλά όχι τόσο ώστε να φορέσει το δερμάτινο μπουφάν που του είχε κάνει δώρο η γιαγιά του. Τρόπος του λέγειν του είχε κάνει δώρο, αφού απλώς του είχε δώσει χρήματα για να αγοράσει κάτι όμορφο για τον εαυτό του. Όχι πως είχε άδικο βέβαια – το τελευταίο διάστημα συνήθιζε να κυκλοφορεί με το ίδιο σκισμένο τζιν και την ίδια φαρδιά ζακέτα που είχε ξεφτίσει στα μανίκια. Στην αρχή είχε σκεφτεί να αγοράσει παπούτσια, αλλά εντέλει απέρριψε την ιδέα, καθώς το συναισθηματικό δέσιμο με

τα μαύρα All Star που φορούσε τα τελευταία χρόνια παραήταν ισχυρό για να το αγνοήσει.

Στην οδό Δημοκρατίας βρήκε καταφύγιο κάτω από ένα υπόστεγο, έγειρε το κεφάλι προς τα πίσω και παρατήρησε τις σταγόνες της βροχής. Ύστερα έβαλε την κουκούλα του και έτρεξε στο απέναντι πεζοδρόμιο, τσαλαβουτώντας στα νερά μέχρι τους αστραγάλους. Κοντοστάθηκε στη γωνία, με τα χέρια στις τσέπες, ακούγοντας τον ήχο της βροχής. Χάιδειψε με τις άκρες των δαχτύλων τη μεταλλική σπάτουλα που έκρυβε στη δεξιά τσέπη και αναρωτήθηκε αν είχαν νόημα όλα αυτά. Έπειτα θυμήθηκε τα λόγια της γιαγιάς του:

«Δεν υπάρχει πιο άσχημο πράγμα απ' το να αισθάνεσαι ξένος στον τόπο σου. Να μη διακρίνεις τίποτα οικείο, τίποτα που να γαληνεύει την ψυχή σου, τίποτα γνώριμο. Να επιθυμείς διακαώς να επιστρέψεις σε ένα παρελθόν που ξεθωριάζει μέρα με τη μέρα...»

Σκαρφάλωσε σε ένα μπαλκόνι πρώτου ορόφου και άπλωσε το χέρι προς την μπλε πινακίδα που έγραφε το όνομα της οδού. Έξυσε το χρώμα περιμετρικά του μετάλλου και στη συνέχεια έχωσε τη λεπίδα της σπάτουλας ανάμεσα στην πινακίδα και στον τοίχο. Τράβηξε απότομα και η πινακίδα ξεκόλλησε.

«Γιατί βγάζεις τις πινακίδες;» Η φωνή ήταν γυναικεία, κατά πάσα πιθανότητα κοριτσιίστικη, παρ' όλα αυτά η καρδιά του σφίχτηκε απ' το ξάφνιασμα. Στράφηκε, κοίταξε χαμηλά στον δρόμο και αντίκρισε την κοπέλα. Αν και η βροχή εξακολουθούσε να πέφτει με την ίδια ένταση, η άγνωστη παρέμενε απτόητη πάνω σε ένα μουσκεμένο ποδήλατο· φορούσε ένα μακρύ αδιάβροχο με κουκούλα, που κάλυπτε το κεφάλι της και έκρυβε τα χαρακτηριστικά του προσώπου της. Μόνο μερικά τσουλούφια απ' τα μαλλιά της ξεπρόβαλλαν αριστερά και δεξιά – μαύρα και μάλλον ολόισια.

Φορούσε μαύρα All Star παπούτσια! Ίδια με τα δικά του. Κι αν δεν έκανε λάθος, και το δικό της τζιν είχε σκισίματα, στα γόνατα και ψηλά στους μηρούς.

«Τι έγινε, κοκάλωσες; Καλύτερα να κατέβεις, γιατί θα γκρεμοσακιστείς...»

Ο Δημήτρης ισορροπούσε ακόμη στο πεζούλι του πρώτου ορόφου. Πιάστηκε απ' τα κάγκελα και πήδηξε κάτω. Τίναξε αμήχανα τα μπατζάκια του και έσκυψε να μαζέψει την πινακίδα απ' το βρεγμένο πεζοδρόμιο.

«Γιατί τις βγάζεις;» τον ξαναρώτησε. «Τις πινακίδες...»

Ανασήκωσε τους ώμους.

«Ξέρω για ποιο λόγο το κάνεις», του είπε με ύφος συνωμοτικό. Τεντώθηκε πάνω στη σέλα του ποδηλάτου, πίεσε το πεντάλ και κινήθηκε αργά προς τα εμπρός. Καθώς απομακρυνόταν, στιγμιαία και κάτω προβλέψιμα, επιβράδυνε και στράφηκε προς το μέρος του. Το ηλεκτρικό δεν είχε έρθει ακόμη και οι φανοστάτες έχασκαν ανενεργοί στο πλάι του δρόμου, με σκυμμένα κεφάλια, σαν να ήταν γερανοί που είχαν αποκοιμηθεί κάτω απ' τη βροχή.

Εκείνος όμως είχε προλάβει να δει το πρόσωπό της.

Κεφάλαιο 2

Ωρολογιακή βόμβα

Δεν μπορούσε να πει με σιγουριά πώς το μαγαζί του εξακολουθούσε ακόμη να λειτουργεί. Οι ξηροί καρποί ξαφνικά είχαν γίνει είδος πολυτελείας για τη μέση ελληνική οικογένεια, με αποτέλεσμα ο τζίρος του να κατακυλάει διαρκώς, μέρα με τη μέρα.

Πήρε τον αναπτήρα και τα τσιγάρα του και βγήκε έξω. Το καμπανάκι της εισόδου κουδούνισε – ένας ήχος που είχε συνδυάσει με την είσοδο πελατών. Τη δεδομένη στιγμή όμως το κουδούνισμα του υπενθύμισε πόσα τσιγάρα είχε καπνίσει, τα οποία, αντίθετα απ' τον τζίρο του μαγαζιού, είχαν πάρει την ανιούσα.

Μόλις είχε σουρουπώσει και το ρεύμα είχε κοπεί. Άλλο κακό κι αυτό! Είχε ανάψει ένα κερί, το οποίο τοποθέτησε κοντά στην είσοδο για να καταλαβαίνουν οι περαστικοί ότι το μαγαζί ήταν ανοιχτό. Όλο και κάποιος καλοστεκούμενος πελάτης θα αποφάσιζε να συνοδέψει το ουισκάκι του με ένα μπουλ φιστίκια – πλούσια σε αντιοξειδωτικές ουσίες, βιταμίνες, ιχνοστοιχεία, πρωτεΐνες και διάφορα άλλα συστατικά.

Στάθηκε στο πεζοδρόμιο και πήρε μια βαθιά ανάσα. Απ' ό,τι φαινόταν, προμηνυόταν βροχή και, αν έκρινε απ' τον ανταριασμένο ουρανό, σε λίγο θα έριχνε καρεκλοπόδαρα. Έβγαλε ένα τσιγάρο και το άναψε. Πάνω απ' το κεφάλι του, στη γωνία της πολυκατοικίας, έχασκε ένα λευκό παραλληλόγραμμο κομμάτι τοίχου. Μέχρι πρότινος εκεί βρισκόταν η πινακίδα με το όνομα της οδού.

«Εθνικής Αντιστάσεως», μουρμούρισε, λες και ήθελε να υπενθυμίσει στον εαυτό του την ονομασία, μπας και την ξεχνούσε. Κάποιος παλαβός το τελευταίο διάστημα ξήλωνε τις πινακίδες των οδών, μια ακόμα απόδειξη ότι ο κόσμος είχε αρχίσει να τα χάνει.

Όχι, δεν ήταν μόνο οι δυσκολίες της καθημερινότητας, οι κλειστές τράπεζες, οι ντροπιαστικές ουρές που ξετυλίγονταν σαν μισοπεθαμένα φίδια μπροστά στα ΑΤΜ, η προσπάθεια όλων να διακωμωδήσουν την κατάντια τους – η οποία, παρεμπιπτόντως, ξέφευγε απ' τα όρια του καταναλωτισμού, όμως διατηρούσε τις βασικές αρχές του –, αλλά ίσως κάτι βαθύτερο και ουσιαστικότερο.

Ο Γεράσιμος αρκετές φορές διατεινόταν ότι οι άνθρωποι της εποχής του έχαναν την ταυτότητά τους. Δεν θα έλεγε πως είχε εμμονή με το παρελθόν, το αντίθετο μάλιστα. Εντούτοις κανένας δεν μπορούσε να τον πείσει ότι οι αρχές με τις οποίες τον είχαν μεγαλώσει οι γονείς του, που ανήκαν στην προηγούμενη γενιά – συγκρατημένοι τρόποι, σεβασμός, μια καλοπροαίρετη στάση που για τους περισσότερους σήμερα θα θεωρούνταν βλακεία –, έκρυβαν στο ελάχιστο κάτι μεμπτό.

Τράβηξε λαίμαργα μια τζούρα απ' το τσιγάρο και έβγαλε τον καπνό. Δεν μπορούσε ωστόσο να ξεχωρίσει αν ήταν αυτός ο καπνός που αιωρούνταν μπροστά στα μάτια του ή το χρώτο του απ' την απότομη αλλαγή της θερμοκρασίας. Άλλωστε, ένιωθε ένα ελαφρύ ρίγος να διατρέχει το σβέρκο και τη ραχοκοκαλιά του. Ακούμπησε με τον ώμο στο κούφωμα της πόρτας, χασμουρήθηκε – περισσότερο από βαρεμάρα παρά από νύστα – και περίμενε να περάσει κάποιος. Του άρεσε να ψυχογραφεί τους περαστικούς, αν κι αυτή την ώρα δεν κυκλοφορούσε ψυχή. Ίσως έφταιγε η διακοπή ρεύματος, ίσως η επικείμενη βροχή.

Στο κατώφλι της απέναντι πολυκατοικίας κοιμόταν του κα-

λού καιρού ένας σκύλος. Γέρικο σκυλί, σκέφτηκε, σαν τον ίδιο, τα είχε φάει τα ψωμιά του. Αναρωτήθηκε αν ακούσε, για οποιοδήποτε πλάσμα, να κάθεται απλώς εκεί και να περιμένει. Και, εντελώς συνειρμικά, αισθάνθηκε πως τα πιο όμορφα και στέρεα όνειρά του τον εγκατέλειπαν, αργά και αθόρυβα, σαν τη θράκα στο τζάκι, που, αν την αφήσεις στην τύχη της, κάποια στιγμή θα σβήσει και θα παραδοθείς στο ψύχος.

Την ώρα που οι συνειρμοί ήταν έτοιμοι να εισχωρήσουν στις σκέψεις του εμφανίστηκε μια κοπέλα με ένα ποδήλατο. Φορούσε μακρύ αδιάβροχο – απ' ό,τι φαινόταν, θα της ήταν χρήσιμο, αφού είχε ήδη αρχίσει να ψιχαλίζει – και ένα εφαρμοστό ξεσκεπμένο τζιν.

Η κοπέλα κατέβηκε απ' το ποδήλατο, το στήριξε στον πλαγιοστάτη και τον πλησίασε. «Καλησπέρα», είπε.

Ο Γεράσιμος πέταξε το τσιγάρο και της άνοιξε την πόρτα. «Καλησπέρα, κορίτσι μου... έλα να σε εξυπηρετήσω, γιατί ίσα που προλαβαίνεις τη βροχή...» Πέρασε πίσω απ' τον πάγκο.

«Κεράκι κι εσείς, ε;»

«Τι να κάνουμε, κορίτσι μου... Ούτως ή άλλως, λέω να κλείσω σε λίγο, δεν κυκλοφορεί ψυχή σήμερα...»

Καθώς γέμιζε ένα χάρτινο σακουλάκι με ψημένα αμύγδαλα, της έριξε μια κλεφτή ματιά. Πώς έμοιαζε με την εγγονή του! Εκείνη βέβαια είχε να τη δει μήνες, αφού εργαζόταν στην Ολλανδία, στο Σαν Φρανσίσκο ή κάπου αλλού. Τον είχε ξεχάσει τον παππού η αθεόφοβη, και ας ήταν οι δυο τους κάποτε οι καλύτεροι φίλοι. Δεν την κατηγορούσε όμως, ήξερε πως έτσι είναι οι νέοι, παίρνουν τον δρόμο τους κι έπειτα ρίχνουν μαύρη πέτρα πίσω τους.

«Μένεις εδώ κοντά;» τη ρώτησε.

«Στην παραπάνω γωνία... Δεν με θυμάστε...»

Το μυαλό του άρχισε να δουλεύει σαν παλιά γεννήτρια που μόλις είχε πάρει μπροστά. Σωστά! Ήταν η κόρη εκείνου του...

«Τον πατέρα μου μάλλον θα τον θυμάστε», συνέχισε εκείνη αφήνοντας μετέωρη τη φράση, ενώ τα μάτια της σκίασε μια έκφραση κυνισμού και παθητικής αδιαφορίας.

Θυμήθηκε εκείνη τη νύχτα, πριν από δυο τρεις βδομάδες, που είχε βοηθήσει τον άνδρα να σταθεί στα πόδια του. Βρωμοκοπούσε αλκοόλ, ιδρώτα και τσιγαρίλα, και είχε σωριαστεί σαν άδειο σακί μπροστά στο μαγαζί. Αλκοολικός, είχε σκεφτεί αμέσως. Μπορούσε να τους αναγνωρίσει όπως ο γιατρός αναγνωρίζει τον ασθενή στο ιατρείο του. Έπειτα τον είχε οδηγήσει υποβασταζόμενο μέχρι το σπίτι του, δύο στενά πιο πάνω, ενώ εκείνος ξερνοβόλουσε αριστερά και δεξιά, στα ρούχα του και στις ρόδες των παρκαρισμένων αυτοκινήτων. Αυτή η κοπελιά είχε κατεβεί να τον μαζέψει όταν ο Γεράσιμος χτύπησε το κουδούνι, τρομαγμένη και συνάμα ντροπιασμένη, φορώντας μόνο τις πιτζάμες της και μια λεπτή κόκκινη ζακέτα.

Θεέ μου! Ναι. Κι ύστερα είχε ακούσει βρισιές, τις ανεπίτρεπτες βωμολοχίες ενός άνδρα – ενός αξιολύπητου τύπου που αποκαλούνταν πατέρας – μπροστά στην κόρη του.

«Ήθελα... να σας ζητήσω συγγνώμη για εκείνη τη νύχτα...» ξεκίνησε να του λέει καθώς έβγαζε ένα τσαλακωμένο χαρτονόμισμα για να πληρώσει.

«Όχι, όχι... γιατί να μου ζητήσεις συγγνώμη;» Είχε σαστίσει. Ήταν αμηχανία και ντροπή και ίσως λίγος πόνος εκείνη η αίσθηση που έκανε τα χέρια του να τρεμουλιάζουν.

Η κοπέλα πήρε τη σακούλα και ετοιμάστηκε να φύγει. Η φλόγα του κεριού, έτσι όπως τρεμόπαιζε μες στη σκοτεινιά, έδωσε σχήμα στις εκατοντάδες σταγόνες που ήδη γλιστρούσαν στην τζαμαρία.

«Φαίνεται πως άρχισε να βρέχει», μουρμούρισε.

Ο Γεράσιμος απομακρύνθηκε απ' τον πάγκο και προχώρησε με αξιοθαύμαστη σβελτάδα μέχρι την πόρτα. Όταν την άνοιξε,